

Некако после прославе Дана Русије у руској амбасади (10. јуна 2011), почела је својеврсна, нимало случајна, већ добро оркестрирана кампања против руског амбасадора Александра Васиљевича Конузина. Интензитет ове кампање се не смањује, напротив: као да је расписан наградни конкурс на ту тему. На покрет диригентске палице, наравно да се први огласио Чеда Јовановић (у даљем тексту Ч.Ј), који је изгледа био исфрустриран дуготрајним чекањем у реду пред руском амбасадом тог истог 10. јуна 2011. Наиме, званица је било много, а у руску амбасаду се не улази како коме и кад коме падне на памет, као да су у питању границе Србије, или ти парламент; протокол се морао поштовати, па је ето и Ч.Ј. морао да чека. Да вас подсетим да је, пар дана касније, у једној веома гледаној ТВ емисији назвао руског министра иностраних послова медведом. У "пакету" је истина био и наш Вук Јеремић. Морам да признам да је за Јеремића, када је поред Лаврова, прикладнији израз мече, а Сергеј Лавров је, по мом мишљењу, збиља Зверка, али зна се шта то код женског рода значи. Но, да се вратимо теми.

Након ове изјаве Ч.Ј, наравно да је уследио протест амбасадора Русије у нашем Министарству спољних послова. Ту се Ч.Ј. још више расрдио и поручио грађанима Србије да руски амбасадор нарушава суверенитет Србије, и како ће он (Ч.Ј) да спаси тај суверенитет. Наравно, руски караван поред оваквих и сличних оглашавања пролази и иде својим путем. На сличан начин је руски караван прошао и поред оглашавања "патриотског" листа "НИН", у коме је после пријема у руској амбасади изашао текст у коме је иза сваког параграфа, као иза антируске новинарске бусије, вирио бајонет отворене русофобије, једноствније речено мржње.

Кад смо већ код страха, или како је модерније - фобије, поменућу Мешу Селимовића, који је сасвим исправно тврдио да је страх узрок сваког зла. Зато се није чудити нашим политичарима-незналицама, јер ако је страх узрок сваког зла, лако је закључити да је незнање, то јест немање моћи да се нешто научи, узрок сваког страха. Тако за владајућу гарнитуру Србије (за њен огроман део) важи народна пословица: "Не зна, а учити се не да"; јер да ишта знају и да ишта хоће да науче, лако би закључили да опасност по Србију свакако не долази из Русије, него са запада. Док је Ч.Ј. својим оглашавањем испраћао руски караван, нама је НАТО заседао у Београду, као у својој кући, а у гробовима се тих

Пише: Радојка Тмушић Степанов
недеља, 30 октобар 2011 23:18

дана превртало 2.500 Срба изгинулих у акцији "Милосрдног анђела", а број умрлих због уранијума, који је тада бачен на Србију, наравно никада неће бити утврђен; јер они су "коллатерална штета". Међутим, док су тражили да се амбасадор извини што је у своју кућу позвао кога је хтео, наши политичари на власти, па и део вајне опозиције и њихови новинари, ни помислили нису да упуте коју реч критике на организовање скупа наших најотворенијих непријатеља који су сврстани у НАТО.

Много је воде протекло од јуна ове године, свашта се догађало у овој напаћеној, не могу више рећи Србији, него Србијици, па су тако Срби са Космета, ставивши наочаре против медијске прашине, коначно видели ко је обукао "царево ново одело", а како и не би, када је крајем августа, тачније 30, Борис Тадић (у даљем тексту Б.Т) одбио да прими на разговор представнике четири општине са севера Космета. Б.Т. је недељу дана пре тога дошао гост са Запада и то ни мање ни више, него представник братске нам Немачке, главом и не могу рећи брадом, али могу рећи главом и панталонама – канцелар Немачке, наш "проверени пријатељ", Ангела Меркел, "мајчински" запретила (не верујем да је прстом, пре ће бити да је била песница, она отпорашка) и рекла: "Halt! Kosovo und Serbien nie wieder zusammen". Мислим да овде превод није потребан, јер нам је немачки језик други по заступљености у школама - благо нама!

Поводом овог "утеривања демократије" из братске нам Немачке, ниједан новинар наших политичара ни словцета критике није написао, а камоли да је дигао свој глас против очигледног силеџијства, али су зато врло сложено запевали у антируском хору под диригентском палицом невладиних организација западних влада, а које су свуда око нас.

У политичкој арени Србије, догађају се такви еквилибрстички потези наших званичника, да се може рећи да су "ушили" све циркузанере на свету. Тако се, рецимо, у Србији појавила невладина организација која се зове ни мање ни више него, веровали или не, "Фонд за политичку изузетност", чији је председник Соња Лихт (у даљем тексту С.Л). Шта овај назив треба да значи, можда зна само онај чије се име не спомиње узалуд. Углавном, овај "фонд" је у Београду организовао скуп под називом "Први Београдски безбедносни форум". На отварању је говорио и Б.Т. и отишао (вероватно на неки тенис меч—он, иначе, обожава тенис, а његово обезбеђење обожава да заврше врхунским тенисерима Србије руке, онако- чисто рекреативно), а након њега су се говорници утркивали у оцрњивању улоге Русије на Балкану, у Европи и свету уопште. Руски амбасадор је тражио реч у поподневној сесији. Његово излагање је било искрено и истинито. Упутивши питање "Има ли Срба у сали?", руски амбасадор је скретао пажњу јавности – како на то да, док се у Београду одржава антируски, антисрпски, антиправославни скуп звани "Први Београдски безбедносни форум", дотле КФОР, НАТО и ЕУЛЕКС отимају српску земљу на северу Космета – тако и на то да је невероватно да нико у сали није рекао ниједну позитивну реч о Русији, иако је њена

Пише: Радојка Тмушић Степанов
недеља, 30 октобар 2011 23:18

помоћ Србији видљива на сваком кораку, додавши конкретно да ће српске интересе у Уједињеним нацијама бранити само Русија, а да ће их угрожавати евроатлантске земље.

Руски амбасадор је усред иступања прекинут и да није било дијалога између Конузина и председавајућег Ивана Вејводе (у даљем тексту И.В), не би се ни знало зашто је овај форум организован, то јест да је био уперен против Русије. Скандал се развијао врло брзо: руском амбасадору није дозвољено да настави излагање и он је, наравно, напустио овај срамни скуп. Ово је била медијска бомба коју су једва дочекали новинари наших политичара. Риплијева рубрика "Веровали или не" је одвећ слаба за оно што се након тога догађало. Господин Александар Васиљевич Конузин је оптужен за скандалозно понашање!?

Наши политичари и њихови новинари су заборавили основну чињеницу; да је сасвим нормална ствар да амбасадор Русије штити интересе Русије; то јест своје државе. Како се понашају наши политичари, министри, амбасадори и њихови новинари, није необично што је одбрана интереса своје државе за њих скандал, а што је издаја свог народа и продаја сопствене земље савим нормална ствар.

Само неупућени и незналице не виде шта се дешава на светској политичкој, више се не може рећи сцени, него нажалост арени, која је на све више места попрскана људском крвљу, а све у име демократије и одбране права човека. Светском политичком ареном поново маршира фашизам, у свом најогољенијем виду. Земља на коју овај фашизам јуриша и која му се одупире, и која ће га сигурно зауставити, као и пре 60 година, јесте Русија.

Вероватно ће неко помислити да је ово претеривање и са подсмехом се позвати на тзв. "теорију завере"; међутим, нажалост, ништа није смешно; ствари су, мало је рећи, озбиљне. Део те озбиљне приче је свакако и Србија, али ова назови држава причу не чини озбиљном, него тужно-комичном. У Србији је на сцени црни политички хумор, црни да црњи не може бити.

Како би рекао наш народ, "Не пада снег да покрије брег, него да свака звер покаже свој траг", па је тако и иступање господина Конузина било своје врсте снег и трагови су врло брзо почели да се показују. Један за другим су се јављали Ч.Ј. ("Србија је суверена земља, а не Конузинова колонија" - Овде би моји ђаци рекли да је Ч.Ј. смешан "ко биоскоп", јер, ако смо ми суверени, онда сам ја, не дај боже, римски папа), па С.Л.

("Конузин је својим иступањем увредио скуп" – из чије мождане фасцикле је она ово извукла – није проблем досетити се!), затим И.В. (који је безочно тврдио да није рекао и урадио оно што су снимиле камере и што и моја мајка Љепосава са својих 88 година зна да нађе на "Ју-тјубу").

Убрзо се показало да и Војводина за ову трку има свога коња. Ко други до Ненад Чанак (у даљем тексту Н.Ч). Овим поводом је овај надалеко познати српски патриота прозвао "Србе из Србије", указао им да немају кичму и да руском амбасадору дозвољавају више него што би се смело. О намерама и стању кичменог стуба овог војвођанског "мацана" најбоље говори присуство концерту "Сријем Хрватској", у дворани Ватрослав Лисински у Загребу, 2002. године, да не набрајам остале црне бисере Н.Ч. Неко време, након рецепата типа рекламе за мајице које чувају кичму: "Стојиш право! Браво! Браво!", био је угашен, али, ево, благо нама, поново је активиран, а (наводно) као повод је, опет, наводно угрожавање српских интереса и подривање суверенитета наше државе од стране Александра Васиљевича Конузина на предизборном скупу СНС у Нишу. Зашто је запад сада одабрао баш Н.Ч. да рецитије већ одавно напамет научену песмицу? Одговор је лак и једноставан: он је обележен као мајстор обртања смисла и велемајстор безочности, а и најугроженији је од свих из "браће по демократији", јер ако било ко победи садашње властодршце, Н.Ч. мора паковати кофере, пошто онда Војводина више неће бити његова прђија, него део Србије, који је добио аутономију, не да би се вратио у самртнички загрљај Аустро-Угарске, него да би остао у својој матичној земљи Србији. У страху су велике очи, па је тако Н.Ч. одмах видео руске тенкове у Београду. Није њему лако ових дана и треба га разумети.

Ипак, сви ови ликови који су уобразили да су политички мајстори и велемајстори, нису ништа друго до шегрти зна се већ чији – а уговор који су склопили са својим мајстором се плаћа, зна се већ како. Зато се није чудити откуд ова вербална хистерија, након најпријатељскијег иступања руског дипломате. Да подсетим. Господин Александар Васиљевич Конузин није против Србије изговорио ниједну једину реч. Свака реченица је одисала бригом и љубављу за српски народ.

Не бих да гатам шта ће даље бити, али ако се ишта види у Србији, онда је то бесконачни промискуитет већег дела политичке гарнитуре. То се дешава у таквим размерама, да збиља изазива гађење. У тренутку када су Шиптари са Кфором и Еулесом отимали нашу земљу, дотле је Јелко Кацин (у даљем тексту Ј.К) упозоравао Србију да ова обезбеди услове за одржавање "Параде хомосексуалаца и лезбејки", а кроз пар дана је изјавио да је "задовољан мирним преузимањем прелаза на северу Косова". Нико, баш ниједан новинар актуелне српске политике, није овом српском злотвору, на српском језику, увијено или директно рекао: "М'ш, бре! Ко те шта пита? Ко те је звао?"

Ми, као народ, попут наивног детета, брзо заборављамо, а томе свакако доприноси медијска прашина која нам се прецизно и врло перфидно баца у очи, како бисмо национално обневидели и како не бисмо били у стању да видимо шта се све догађа. Кућа нам је опљачкана, држава уништена, породице растурене, домови разорени и - наравно – крив је нико други до – руски амбасадор!

Поставља се питање зашто ћути Б.Т?

Истина је и да народи могу имати своје падове и своје успоне. Чињеница је да је народ неко време могуће варати, па и повремено преварити, али варати га вечито је немогуће. Познато је да "Сила Бога не моли", али и наставак да "Бог силу не воли". Ако српски народ остане уз Русију, вратиће ону силу духа која ће му бити неопходна да све оне (погледај иницијале) и, наравно, њихове финансијере (овде не требају иницијали, довољна је скраћеница за све њих: ЕУ+НАТО) којима смета руски амбасадор у Србији и све њихове трабанте, сателите и слуге отерају и очисте Србију од политичког и антисрпског корова који се разбокорио до неслућених размера. Не побеђује онај уз ког је сила, него онај уз ког је истина и Бог. Руски амбасадор, господин Александар Васиљевич Конузин, нападнут је од оних који су се уплашили истине, то јест пораза и зато им (поново погледај иницијале, плус скраћенице) и смета овај пре свега патриота, високи интелектуалац, славјанофил, антифашиста, хуманиста, бескомпромисни борац за истину о Србији и велики пријатељ српског народа.